

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1268

Κυριακὴ Β' Ματθαίου (Μαθ. 4,18-23)
4 Ἰουλίου 2021

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ πρόσκλησις

«Δεῦτε ὀπίσω μου...» (Μαθ. 4,19)

Μὲ τὰ φτερὰ τῆς φαντασίας, ἀγαπητοί μου, ἄς διασχίσουμε τοὺς αἰῶνες καὶ τὶς ἀποστάσεις καὶ ἄς πᾶμε στὴ χαριτωμένη λίμνη τῶν Ἁγίων Τόπων, τὴ λίμνη τῆς Γεννησαρὲτ ἢ Τιβεριάδος. Ἐκεῖ ἐργάζονταν μερικοὶ ψαράδες. Τίμοι ἄνθρωποι, προσπαθοῦσαν ἔτσι νὰ ζήσουν τὶς οἰκογένειές τους. Μεροδοῦλι - μεροφαί. Κανένα μεγάλο σχέδιο δὲν εἶχαν.

Καὶ νὰ ξαφνικὰ ἔρχεται μπροστά τους ἕνας. Ποιὸς ἦταν αὐτός; Μήπως ἦταν πλούσιος; Ἦταν φτωχὸς σὰν αὐτούς, ἢ μάλλον φτωχότερος κι ἀπ' αὐτούς; διότι αὐτοὶ εἶχαν βάρκες, δίχτυα, κάποια μικρὴ περιουσία, ἐνῶ ἐκεῖνος ἦταν τελείως ἀκτῆμων. Ἦταν **ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. Στάθηκε μπροστά τους καὶ εἶπε: «*Δεῦτε ὀπίσω μου*»: ἀφήστε τὴ δουλειὰ αὐτῆ, ἐλάτε κοντά μου, κ' ἐγὼ θὰ σᾶς κάνω διδασκάλους τῆς ἀνθρωπότητος - αὐτὸ σημαίνει τὸ «*ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων*» (Μαθ. 4,19).

Κ' ἐκεῖνοι τί ἔκαναν; τοῦ ἔφεραν καμμιά ἀντίρρηση; Ὁχι. Φανταστήτε ἕνας φτωχὸς ἐδῶ, ὁ πιὸ φτωχὸς τῆς πόλεως, νὰ πάη στὴν Πρέσπα, νὰ βρῆ ἐκεῖ τοὺς ψαράδες καὶ νὰ τοὺς πῆ: Ἄφήστε τὰ δίχτυα, τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά σας, ἐλάτε μαζί μου, κ' ἐγὼ θὰ σᾶς κάνω παγκοσμίους διδασκάλους. Ποιὸς θὰ τὸν ἀκούσῃ; Κανείς. Τί μεγαλεῖο λοιπὸν ἔχουν οἱ ἀπόστολοι, τί θαῦμα εἶν' αὐτό! Ἐὰν καθήσουμε νὰ τὸ σκεφτοῦμε, φτάνει καὶ μόνο αὐτὸ ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός; διότι εἶνε ὁ μαγνήτης ποὺ ἐλκύει τὶς ψυχές. «*Δεῦτε ὀπίσω μου*» εἶπε, κι αὐτοὶ ἀμέσως ἄφησαν τὰ πάντα καὶ τὸν ἀκολούθησαν. Καὶ ἔγιναν πράγματι οἱ **παγκόσμιοι διδάσκαλοι** τῆς ἀνθρωπότητος.

* * *

Τὸ «*δεῦτε*», ἀγαπητοί μου, ὁ Χριστὸς δὲν τὸ εἶπε μόνο στοὺς μαθητάς; τὸ εἶπε καὶ ἀλλοῦ. **Τρία «δεῦτε»** θὰ ὑπογραμμίσουμε ἐδῶ.

● Τὸ πρῶτο «*δεῦτε*» τὸ εἶπε ὄχι στοὺς τέσσε-

ρις μαθητὰς τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου (Πέτρο, Ἀνδρέα, Ἰάκωβο, Ἰωάννη) οὔτε στὴν ὁμάδα τῶν δώδεκα ἀποστόλων, ἀλλὰ σὲ μεγάλο κύκλο. Σ' αὐτοὺς λέει ὁ Κύριος: «*Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς*» (Μαθ. 11,28). Ἐδῶ καλεῖ **ὅλο τὸν κόσμο**. Εἶνε προσκλητήριο παγκόσμιο.

«*Δεῦτε πρὸς με πάντες...*». «*Πάντες*» σημαίνει **ὅλοι ἀνεξαιρέτως**: οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ εἰδωλολάτρες, οἱ ἄντρες ἀλλὰ καὶ οἱ γυναῖκες, οἱ γέροντες ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιά, οἱ ἀπλοῖκοι καὶ ἀγράμματοι ἀλλὰ καὶ οἱ σοφοὶ καὶ ἐπιστήμονες, οἱ φτωχοὶ ἀλλὰ καὶ οἱ πλούσιοι, οἱ στρατιῶτες ἀλλὰ καὶ οἱ στρατηγοί, ὁ ἀπλὸς λαὸς ἀλλὰ καὶ οἱ μεγιστάνες καὶ βασιλεῖς τοῦ κόσμου: ἄσπροι, μαῦροι, κίτρινοι, ἐρυθρόδερμοι, οἰουδήποτε χρώματος καὶ ἂν εἶνε. Ὅλοι, κάθε τέκνο τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὐας, οἱ πάντες καλοῦνται **νὰ ἔρθουν στὸ Χριστό**.

Γιατί νὰ ἔρθουν, τί ἔχουν ν' ἀπολαύσουν κοντὰ στὸ Χριστό; Ἐμένα ρωτᾶτε; ρωτήστε ὁσους τὸ δοκίμασαν, τὶς γενεές γενεῶν τῶν πιστῶν. Διαβάστε τοὺς βίους τῶν ἁγίων καὶ τὴν παγκόσμιο ἱστορία. Μία ἀπάντησι θὰ πάρετε: **Νὰ πᾶμε στὸ Χριστό, γιατί «κοπιᾶζουμε καὶ εἴμαστε φορτωμένοι», γιατί εἴμαστε δυστυχεῖς. Δυστυχεῖς, ἔστω καὶ ἂν πλέουμε μέσα στὸ χρυσάφι ὅπως ὁ Μίδας, ἢ ἔχουμε τὶς δάφνες τοῦ Ναπολέοντος, ἢ φέρουμε στὴν κεφαλὴ στέμματα ἀδαμαντοκόλλητα, ἢ ταξιδεύουμε στοὺς πλανῆτες καὶ τοὺς γαλαξίες, ἢ κατέχουμε τὴ σοφία τοῦ Αἰνστάιν. Δυστυχεῖς, διότι μέσα στὴν καρδιά μας ὑπάρχει τὸ φοβερότερο μικρόβιο, ποὺ λέγεται **ἁμαρτία**. Πόσο δυστυχεῖς εἴμεθα; Δυστυχεῖς ὅσο εἶνε ὁ ἰσοβίως φυλακισμένος, ὁ πεινασμένος ποὺ δὲν ἔχει ψωμί νὰ φάη, ὁ διψασμένος ποὺ δὲν ἔχει νερὸ νὰ πιῇ, ὁ ἄρρωστος ποὺ δὲν ἔχει φάρμακο, ὁ ναυαγὸς ποὺ δὲν ἔχει σωσίβιο, ὁ αἰχμᾶ-**

λωτος πού δὲ βλέπει ἐλπίδα σωτηρίας. Δυστυχεῖς εἶνε ὅλοι αὐτοί, ἀλλὰ ὁ ἁμαρτωλὸς εἶνε ἀκόμη δυστυχέστερος. Ὁ Χριστὸς λοιπὸν εἶνε ὅ,τι τὸ φῶς γιὰ τὸν τυφλό, ὅ,τι τὸ ψωμί γιὰ τὸν πεινασμένο, ὅ,τι τὸ νερὸ γιὰ τὸν διψασμένο, ὅ,τι τὸ σωσίβιο γιὰ τὸ ναυαγό, ὅ,τι τὸ φάρμακο γιὰ τὸν ἀσθενή, ὅ,τι ἡ χάρις γιὰ τὸν κατάδικο. **Ἔλα αὐτὰ μαζί εἶνε ὁ Χριστός.** Ἄν ἀκούσουμε τὴ φωνή του πού μᾶς καλεῖ, τότε θ' ἀναπαυθῆ ἡ καρδιά μας. Ὁ ἱερός Αὐγουστίνος, μετὰ ἀπὸ ὅλες τὶς περιπλανήσεις του, εἶπε· «Ἡ ψυχὴ μας εἶνε ἀνήσυχος, ἕως ὅτου ἀναπαυθῆ σ' ἐσένα, ὦ Θεέ».

● Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴ γενικὴ αὐτὴ κλήσι ὑπάρχει, ὅπως εἶδαμε, καὶ ἡ εἰδικὴ κλήσις. Εἶνε τὸ δεύτερο «δεῦτε», αὐτὸ πού ἀκούσαμε σήμερα. Ὅπως ἐν καιρῷ πολέμου, ὅταν ἡ πατρίδα κινδυνεύει, στέλνει —πρὸ ἀκόμη τῆς γενικῆς ἐπιστρατεύσεως— εἰδικές κλήσεις σὲ ἐπιλεκτὰ παιδιά της, πεπειραμένους ἀξιωματικούς τοῦ πολέμου, νὰ σπεύσουν γιὰ νὰ ἐπανδρῶσουν εἰδικές θέσεις τῶν ἐνόπλων δυνάμεων, ἔτσι ὑπάρχουν εἰδικές κλήσεις καὶ μέσα στὴν Ἐκκλησία. Ποιὲς εἶνε αὐτές; Εἶνε οἱ κλήσεις πού ἀπευθύνει ὁ Θεὸς **σὲ ἐκλεκτοὺς δούλους του.** Ἄν ἀνοίξουμε τὴν ἀγία Γραφή, βλέπουμε ὅτι καλεῖ τὸν Ἀβραάμ, νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν πεδιάδα τοῦ Εὐφράτου καὶ νὰ ἔρθῃ στὴ γῆ Χαναάν, γιὰ νὰ γίνῃ ὁ γενάρχης ἐνός ἱστορικοῦ ἔθνους πού μέχρι σήμερα ὑπάρχει. Ἐκλέγει τὸ Μωϋσῆ, τὸ βοσκὸ τῆς ἐρήμου, γιὰ νὰ τὸν ἀναδείξῃ νομοθέτη στὸ Σινά. Ἐκλέγει τὸ Δαυῖδ ἀπὸ τὰ ποιμνία, γιὰ νὰ τὸν κἀνῃ ἔνδοξο βασιλέα τοῦ Ἰσραὴλ. Καλεῖ τὸν προφήτη Ἡλία, πού εἶχε μόνο μιὰ κάππα, γιὰ νὰ τὸν ἀναδείξῃ ἐλεγκτὴ τῆς βασιλείας Ἰεζάβελ. Καλεῖ ἄλλους ἄνδρες. Ὅπως καὶ μέσα ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια τῶν γυναικῶν ὅλου τοῦ κόσμου, καλεῖ μία καὶ μόνο, τὴν Παρθένο Μαρία, γιὰ νὰ γίνῃ Μήτηρ Θεοῦ. Ἔτσι καλεῖ καὶ τοὺς ἀποστόλους, αὐτοὺς τοὺς ψαρᾶδες, γιὰ νὰ νικήσουν τοὺς σοφοὺς. Καὶ πράγματι ἕνας Ἀνδρέας κ' ἕνας Πέτρος, οἱ ἀγράμματοι αὐτοί, νίκησαν τοὺς φιλοσόφους· ὅ,τι δὲν κατῶρθωσαν ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης —πού δὲν εἶχαν οὔτε μία δεκάδα μαθητῶν—, τὸ κατῶρθωσαν αὐτοί μετὰ τὴ δύναμι τοῦ Κυρίου. Καλεῖ ὁ Κύριος καὶ τὸν Παῦλο, τὸν ἐχθρὸ καὶ διώκτη τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ τὸν ἀναδείξῃ «σκευὸς ἐκλογῆς» (Πράξ. 9,15) καὶ διαπρύσιο κήρυκα τῶν ἀληθειῶν τοῦ εὐαγγελίου. Καλεῖ τὸν Μέγα Κωνσταντῖνο μετὰ τὸ «Ἐν τούτῳ νίκα», γιὰ νὰ τὸν ἀναδείξῃ πρῶτο Χριστιανὸ ἡγεμόνα. Καλεῖ.... Καλεῖ πρόσωπα, καλεῖ καὶ ἔθνη ὁλόκληρα.

Καὶ μέχρι σήμερα ὁ Χριστὸς ἐξακολουθεῖ νὰ καλῆ. Γιατὶ **ζῆ!** Στὶς κατακόμβες, ὅταν ἔθθαν τοὺς μάρτυρας, Χριστιανοὶ ἔπαιρναν μετὰ τὸ δάκτυλό τους ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων καὶ ἔγραφαν στὰ λατινικὰ τὴ λέξι Βίβιτ (Vivit), (Χριστὸς βίβιτ) *Christus vivit*· δηλαδή, ὁ Χριστὸς ζῆ. Ζῆ, δὲν πέθανε· ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐπάρχουν σήμερα εἰδικές κλήσεις; Μάλιστα. Νὰ σᾶς δεῖξω μερικές. Βλέπετε στὸ ἱερὸ βῆμα ἱερομονάχους; βλέπετε στὰ μοναστήρια μοναχοὺς καὶ μοναχές; Ἐγκατέλειψαν τὰ πάντα· μητέρα, πατέρα, θέλητρα τῆς ζωῆς· τοὺς κάλεσε ὁ Κύριος, γιὰ νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ προσεύχωνται. Βλέπετε στὰ νοσοκομεῖα νοσοκόμες; τίς κάλεσε ὁ Θεός, γιὰ νὰ μένουν σὰν ἄγγελοι μέρα καὶ τὴ νύχτα δίπλα στοὺς ἀσθενεῖς. Βλέπετε στὰ γηροκομεῖα καὶ τὰ ἄλλα εὐαγγῆ ἰδρύματα δεσποινίδες καὶ κυρίες ἀφωσιωμένες στοὺς ἀδυνάτους; Αὐτὲς εἶνε εἰδικές κλήσεις. Βλέπετε καὶ στὴν Ἀφρική, στὴν Ἀσία καὶ ἄλλοι εὐγενεῖς ἱεραποστόλους, πού ἔγκατέλειψαν πατρίδα, σπῖτι, οἰκογένεια; τοὺς κάλεσε ὁ Χριστὸς, γιὰ νὰ κηρύξουν ἐκεῖ τὸ εὐαγγέλιο στὰ πλάσματά του.

* * *

● Ὁ Χριστὸς, ἀγαπητοί μου, μᾶς καλεῖ σὲ γενναῖα ἄλματα· διότι δὲν ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο γιὰ τὰ μικρὰ καὶ τιποτένια, τὸν ἔπλασε **γιὰ τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλά.** Καὶ μακάριοι ἐκεῖνοι πού ἔχουν ἀνοιχτὰ τ' αὐτιά, γιὰ ν' ἀκούσουν τόσο τὴ γενικὴ ὅσο καὶ τὴν εἰδικὴ πρόσκλησί του· «*Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς*» - «*Δεῦτε ὀπίσω μου καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων*».

Γιὰ τοὺς ἀξίους ὅμως τῶν δύο αὐτῶν κλήσεων ὑπάρχει καὶ ἕνα τρίτο «δεῦτε». Αὐτὸ δὲ θ' ἀκουστῆ πλέον ἐδῶ στὴ γῆ· οὔτε ἀπὸ τοὺς ἄμβωνες τῶν ἐκκλησιῶν, οὔτε ἀπὸ τίς ὄχθες τῆς Γαλιλαίας, οὔτε μέσα στὰ μοναστήρια καὶ τὰ εὐαγγῆ ἰδρύματα. Θ' ἀκουστῆ κάπου στοὺς αἰθέρας, ὑπεράνω τῶν γαλαξιῶν, στὸν κόσμον τῶν πνευμάτων, ἐν μέσῳ ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, **τὴν ἡμέρα τὴ φοβερά.**

Εὐχηθῆτε, ἀδελφοί μου, σ' ἐμένα τὸν ἁμαρτωλὸ καὶ ἐγὼ εὐχομαι σ' ἐσᾶς, ν' ἀκούσουμε αὐτὸ τὸ «δεῦτε» τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως. **Μ' αὐτὸ ἀνοίγει ὁ παράδεισος·** «*Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου*» (Ματθ. 25,34). Τῆς ὁποίας οὐρανίου βασιλείας εἶθε ν' ἀξιωθοῦμε κ' ἐμεῖς ὅλοι διὰ πρεσβειῶν πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2392	Κυριακὴ Γ' Ματθαίου (Ματθ. 6,22-33) 11 Ἰουλίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἀνάμεσα σὲ δύο ἀντίθετα ἀφεντικά

«Οὐ δύνασθε θεῶ δουλεύειν καὶ μαμωνᾶ» (Ματθ. 6,24)

Δὲν θὰ σᾶς ἐρμηνεύσω, ἀγαπητοί μου, στίχο - στίχο τὸν ἱερὸ εὐαγγέλιο. Θὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχή σας μόνο σὲ ἓνα σοβαρὸ θέμα, ἓνα μεγάλο ἀμάρτημα ποὺ εἶνε ἡ ρίζα ὄλων τῶν κακῶν (βλ. Α' Τιμ. 6,10). Ἐάν αὐτὸ ξεριζωνόταν ἀπὸ τὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων, ἡ εἰρήνη θὰ ἐπικρατοῦσε στὸν κόσμον. Τὸ κακὸ αὐτό, τὸ ὁποῖο ἀναφέρει σήμερον τὸ εὐαγγέλιο, εἶνε ὁ **«μαμωνᾶς»** (Ματθ. 6,24). Τί εἶνε «μαμωνᾶς»; Ὁ θεὸς τοῦ χρήματος, τὸ συμφέρον, ἡ ἰδιοτέλεια, ἡ φιλαργυρία, ἡ χρηματολατρία. Ὅποιος λατρεύει τὸ χρῆμα, τὸ κάνει θεὸ καὶ τὸ προσκυνᾷ, αὐτὸς κάνει ὅλα τὰ θελήματα ποὺ διατάζει ὁ μαμωνᾶς. Καὶ τὰ θελήματα τοῦ μαμωνᾶ εἶνε ἀντίθετα ἀπὸ τὰ θελήματα τοῦ Χριστοῦ.

***

Ἐάν ἀναφέρω μερικὰ παραδείγματα, γιὰ νὰ δῆτε, ὅτι **μαμωνᾶς καὶ Χριστὸς εἶνε ἀντίθετοι**.

✓ Ὁ Χριστὸς λέει, ὁ ἄνθρωπος νὰ τρῶ **«τὸν ἄρτον»** τοῦ **«ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου»** του, ὅτι πρέπει νὰ ἐργάζεται (Γέν. 3,19). Ὁ μαμωνᾶς τί λέει: Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐργασθῆς, νὰ σκάψῃς τὴ γῆ, νὰ ζυμώσῃς τὸ χῶμα μὲ τὸν ἰδρῶτα σου, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ πᾶς στὸ ἐργοστάσιο καὶ νὰ κοπιᾶσῃς· **«ἄρπαξε νὰ φᾶς καὶ κλέψε νὰ ἔχῃς»**. **Ἔργασία** συνιστᾷ ὁ Χριστὸς, **κλοπὴ** καὶ ἄρπαγὴ συνιστᾷ ὁ μαμωνᾶς.

✓ Ὁ Χριστὸς λέει· **«ἕξ ἡμέρας ἐργᾶ»** (Ἔξ. 20,9)· ὅτι Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευὴ, Σάββατο ἐργασία· ἀλλὰ ὅταν χτυπήσῃ ἡ καμπάνα τῆς **Κυριακῆς, τότε στόπ!** ὅλες οἱ ἐργασίες νὰ σταματοῦν, καὶ φτερὰ στὰ πόδια γιὰ τὴν ἐκκλησία. Ὁ μαμωνᾶς ὅμως διατάζει, ἀκόμα **καὶ τὴν Κυριακὴ νὰ δουλεύῃ** ὁ ἄνθρωπος, ν' ἀνοίγῃ τὸ μαγαζί του, νὰ κἀνῃ δουλειές, γιὰ νὰ κερδίῃ χρήματα.

✓ Ὁ Χριστὸς **ἀπαγορεύει τὸ ψέμα**· ὁ λόγος μας, λέει, πρέπει νὰ εἶνε **«ναὶ ναί, οὐ οὐ»** (Ματθ. 5,37). Ὁ μαμωνᾶς λέει, ὅτι τὰ λεφτὰ δὲν βγαίνουν μὲ τὴν ἀλήθεια, βγαίνουν **μὲ τὸ ψέμα**.

Γι' αὐτὸ βλέπουμε ὅτι τὸ ψέμα εἶνε σήμερον τὸ νόμισμα ποὺ ἔχει τὴ μεγαλύτερη κυκλοφορία· μὲ τὸ ψέμα κινεῖται ἡ ἀγορὰ. Μέσα σὲ χίλιους ἐμπόρους ζήτημα ἂν θὰ βρῆς ἓναν νὰ σοῦ λῆῃ ἀλήθεια. Τὸ ψέμα κυριαρχεῖ στὸ χρηματιστήριον, στὴν ἀγορὰ, στὸ ἐμπόριον, παντοῦ.

✓ Ὁ Χριστὸς μᾶς λέει, ὅτι ὁ **γάμος εἶνε ἱερὸ μυστήριον** κι ὅτι ὅποιος θέλει νὰ κἀνῃ οἰκογένεια δὲν πρέπει νὰ κοιτάξῃ ὑλικά συμφέροντα, ἀλλὰ νὰ ζητήσῃ πλοῦτον ψυχῆς καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Ὁ μαμωνᾶς αὐτὰ τὰ περιπαίζει. Μυστήριον!;..., σοῦ λέει, κοίτα τὸ συμφέρον σου. Ἐτσι ὅσες ἔχουν πλοῦτον καὶ περιουσίες παντρεύονται πιὸ εὐκόλως· οἱ νέοι δὲν κοιτᾶζουν καλωσύνη, ἀρετὴ, εὐπρέπεια στὴ γυναῖκα, ἀλλὰ κυνηγοῦν τὸ κέρδος, κάνουν γάμο ὄχι χριστιανικὸ ἀλλὰ **ἐμπορικὸ, γάμον μαμωνᾶ**. Ἡ προικοθηρία εἶνε παιδί τοῦ διαβόλου. Ὁ μαμωνᾶς διαλύει τὸ γάμον. Δὲν εἶνε πιά ὁ γάμος ἐκεῖνος ποὺ εὐλόγησε ὁ Χριστὸς στὴν Κανᾶ (βλ. Ἰω. 2,1-11), ἐκεῖνος ποὺ συνιστᾷ ὁ ἀπόστολος Παῦλος (βλ. Ἐφ. 5,22-33), δὲν εἶνε ὁ γάμος τῶν πατέρων καὶ τῶν πρόγονων μας· ἔγινε πλέον ἐμπόριον, μία ἐπαίσχυντη συναλλαγὴ.

✓ Ὁ Χριστὸς λέει· **«Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε»** (Ματθ. 26,41· βλ. & 24,42. Μάρκ. 13,35)· τὴ νύχτα, ὅταν ὅλα σιωποῦν, ἐσὺ σῆκω ἀπ' τὸ κρεβάτι, θυμήσου πὼς εἶσαι θνητός· νὰ σὲ βροῦν τὰ μεσάνυχτα στὰ γόνατα νὰ προσεύχεσαι. Ὁ μαμωνᾶς τί λέει· Καὶ τὴ νύχτα ἀκόμα **νὰ μετῶς τὰ χρήματα**. Πλησιάζει ὁ θάνατος, φωνάζουν παπᾶ νὰ ἐξομολογήσῃ ἐτοιμοθάνατος, κι αὐτός, ἐνῶ ὁ παπᾶς βάζει πετραχήλι, ὁ φιλάργυρος δὲν σκέπτεται ὅτι σὲ λίγο φεύγει ἀπὸ ὄψω, ὁ νοῦς του εἶνε στὸ χρῆμα καὶ τὰ χέρια του χαϊδεύουν λίρες.

Θὰ μπορούσα νὰ πῶ κι ἄλλα παραδείγματα ποὺ δείχνουν ὅτι, ὅπως φωτιὰ καὶ νερὸ δὲν συμβιβάζονται, ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς μὲ τὸ μαμωνᾶ. Ὅπου εἶνε ὁ μαμωνᾶς εἶνε ἀπὸν ὁ Χριστὸς, κι ὅπου εἶνε ὁ Χριστὸς εἶνε ἀπὸν ὁ μαμωνᾶς.

Εἶνε δυὸ ἀφεντικὰ ὅπως διόλου ἀντίθετα· σὲ ὅ,τι ὁ Χριστὸς λέει ναί, ὁ μαμωνᾶς λέει ὄχι· καὶ σὲ ὅ,τι ὁ Χριστὸς λέει ὄχι, ὁ μαμωνᾶς λέει ναί. Ὁ μαμωνᾶς πολεμᾷ τὴν ἀργία τῆς Κυριακῆς, αὐτὸς ἀνέτρεψε τὴν οἰκογένεια, κατέστρεψε τὴ φιλία, προδίδει τὴν πατρίδα, ἀφοῦ καὶ αὐτὸν ἀκόμα τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐπρόδωσε μὲ τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῦ Ἰούδα.

***

Τὸ συμπέρασμα, ἀδελφοί μου, εἶνε ἓνα· τὸ λέει ὁ Κύριός μας λίγους στίχους πρὶν ἀπὸ τὴ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ·

● **«Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς»** (Ματθ. 6,19)· μὴν ἔχετε τὸ νοῦ σας διαρκῶς στὴν ὕλη, στὰ χρήματα. Γιατί; Διότι **τὸ χρῆμα** ✓ Πρῶτον, εἶνε σὰν τὸ ταξιδιάρικο πουλὶ πού πετάει ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ καὶ ἀπὸ χώρα σὲ χώρα· δὲν μένει κάπου μονίμως. **Εἶνε ἄπιστο καὶ ἄπιστο**. Φεύγει ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι, ἀπὸ κοινωνία σὲ κοινωνία, ἀπὸ πόλι σὲ πόλι, ἀπὸ ἔθνος σὲ ἔθνος. Σπίτια σήμερα πλούσια αὔριο γίνονται φτωχά, καὶ τὸ ἀντίθετο. Μὴν ἔχετε ἐμπιστοσύνη στὸ χρῆμα τὸ ἄστατο.

✓ Δεύτερον τὸ χρῆμα, ὅσο καὶ ἂν λάμπη καὶ ὑπόσχεται χαρὰ, **δὲν φέρνει εὐτυχία**. Ὅποιος νομίζει, ὅτι μὲ τὰ χρήματα θὰ βρῆ τὴν εὐτυχία, μοιάζει μ' ἐκεῖνον πού διψᾷ κι ἀντὶ νὰ πιῆ νερὸ ἀπὸ τὴν πηγὴ, πάει καὶ πίνει ἀπὸ τὴ θάλασσα κι ἀντὶ νὰ ξεδιψᾷ διψᾷ περισσότερο. Τὰ χρήματα δὲν ἀναπαύουν τὸν ἄνθρωπο· δημιουργοῦν φροντίδες καὶ ἀγωνία.

✓ Τρίτον, τὸ χρῆμα **ὑποδουλώνει**. Ὁ φιλάργυρος δὲν ἔχει πλέον ἐλευθερία. Μέρα - νύχτα, ὅ,τι κι ἂν κάνη, εἶνε δέσμιος· μοιάζει σὰν τὸ γαῖδουράκι πού τὸ δένουν στὸ μαγγανοπήγαδο καὶ γυρίζει διαρκῶς ἐκεῖ. Ἔτσι κι αὐτός, χάνει τὴν προσωπικότητά του καὶ γίνεται δοῦλος τοῦ χρήματος, δοῦλος τοῦ μαμωνᾶ.

● Ὁ Κύριος ὁμως, ἐνῶ πρῶτα εἶπε **«Μὴ θησαυρίζετε...»** (Ματθ. 6,19), ἔπειτα μᾶς λέει **«Θησαυρίζετε...»** (ἔ.ἀ. 6,20)! Περίεργο· ἀπ' τὸ ἓνα μέρος **«Μὴ θησαυρίζετε...»** κι ἀπὸ τὸ ἄλλο **«Θησαυρίζετε...»**; Τί νὰ θησαυρίζουμε; Νὰ θησαυρίζουμε, λέει, **«θησαυροὺς ἐν οὐρανῶ»**. Ποιοί εἶνε αὐτοὶ οἱ **«θησαυροὶ ἐν οὐρανῶ»**;

• Ἐάν, ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ χρῆμα πού βγάζεις μὲ ἰδρώτα, δώσης ἓνα μέρος γιὰ νὰ ἐλεήσης ἓνα φτωχό, νὰ βοηθήσης τὸν πλησίον σου, αὐτὸ τὸ χρῆμα τὸ τοκίζεις, τὸ καταθέτεις σὲ τράπεζα· ὄχι στὴν ἄλφα ἢ βῆτα ἐπίγεια τράπεζα ἢ στὸ κρατικὸ ταμειετήριο, ἀλλὰ στὴν πιὸ ἀσφαλῆ τράπεζα, στὴν τράπεζα τοῦ οὐρανοῦ, στὴν **τράπεζα τῆς ἐλεημοσύνης**· διότι **«δανεῖζει Θεῶ ὁ ἐλεῶν πτωχόν»** (Παρ. 19,17). Καμμία κατάθεσι δὲν

εἶνε τόσο ἀσφαλισμένη, εἴτε γίνη σὲ δολλάρια ἢ ἄλλα ἐθνικὰ νομίσματα εἴτε σὲ ὁμόλογα ἢ ὑποθήκες. Αὔριο γίνεται ἓνας σεισμὸς ἢ μιὰ χρεωκοπία ἢ μιὰ ἐθνικὴ συμφορὰ καὶ τὸ χρῆμα χάνει τὴν ἀξία του (εἶδαμε οἱ μεγαλύτεροι τὰ χιλιάρικα νὰ καταντοῦν εὐτελέστερα ἀπὸ τὰ πλατανόφυλλα). Τίποτε δὲν μένει σταθερό· ἐνῶ ἐκεῖνο πού δίνει κανεὶς ἐλεημοσύνη εἶνε πλέον τσέκ, τὸ ὁποῖο θὰ ἐξαργυρώσῃ ὁ Θεὸς στοὺς οὐρανοὺς. Ὅ,τι δίνεις σὲ ἀγάπη καὶ ἐλεημοσύνη, μένει αἰωνίως.

• Θησαυρὸς εἶνε ὄχι μόνο ἡ ἐλεημοσύνη ἀλλὰ καὶ **κάθε ἀρετὴ**· ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἐπιείκεια, ἡ παρρησία, ἡ ὁμολογία, ἡ πιστότης, ἡ ἀνδρεία... Ἡ ἀγία Γραφὴ ἐπαινεῖ π.χ. τὴν ἀνδρεία γυναῖκα λέγοντας· **«γυναῖκα ἀνδρείαν τίς εὐρήσει;»** (Παρ. 29 [Μαθ. 31,10])· χαρὰ σὲ ὅποιον βρῆ γυναῖκα ἀνδρεία. Ἐπαινεῖ ἐπίσης τὸν πιστὸ φίλο λέγοντας· **«Φίλος πιστὸς σκέπη κραταία, ὁ δὲ εὐρῶν αὐτὸν εὔρε θησαυρόν...»** (Σ. Σειρ. 6,14κ.έ.).

• Θησαυρὸ εἶχαν πάντα οἱ πιστοὶ τὰ **λεῖψανα** τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως. Ἐγραφαν π.χ. γιὰ τὰ ὀσᾶ τοῦ ἀγίου Πολυκάρπου· **«Ἡμεῖς ἀνελόμενοι τὰ τιμιώτερα λίθων πολυτελῶν καὶ δοκιμώτερα ὑπὲρ χρυσίον ὀσᾶ αὐτοῦ ἀπεθέμεθα ὅπου καὶ ἀκόλουθον ἦν»** (Πολυκ. μαρτ. XVIII).

• Θησαυρὸς πρὸ παντὸς εἶνε τὰ θεόπνευστα **ῥήματα τοῦ Εὐαγγελίου, ὅλης τῆς Βίβλου**· **«ἀγαθός μοι ὁ νόμος τοῦ στόματός σου ὑπὲρ χιλιάδας χρυσίου καὶ ἀργυρίου»** (Ψαλμ. 118,72). Ὅποιος, ἀδελφοί μου, μελετᾷ τὴ Γραφὴ, εἶνε πλούσιος.

• Θησαυρὸς εἶνε τέλος καὶ ὅλη ἡ **ὀρθόδοξος λατρεία**. Ἀπ' τὴν ὥρα πού ἀρχίζει ἡ ἀκολουθία μέχρι τέλους, ὅ,τι λέει ὁ ψάλτης κι ὁ παπᾶς, τὰ λόγια αὐτὰ εἶνε χρυσάφι. Ὅποιος ἔχει αὐτὰ κι ἀκούει μὲ προσοχή, γίνεται πλούσιος.

***

Ὅποιος, ἀγαπητοί μου, πιστεύει στὸ Χριστὸ καὶ τὸν ἀκολουθεῖ, ὅποιος μαθητεύει στὰ πόδια του, ὅποιος τὸν λατρεύει ὀρθοδόξως, ὅποιος ἀγαπᾷ καὶ ἐλεεῖ τὸν πλησίον, ὅποιος μ' ἓνα λόγο **ἔχει στὴν καρδιά του τὸ Χριστό**, εἶνε πλούσιος. Φτωχὸς καὶ δυστυχῆς εἶνε ὅποιος δὲν τὸν γνώρισε καὶ δὲν τὸν ἀγάπησε. Ὅποιος ἀγαπᾷ τὸ χρῆμα, δὲν εἶνε Χριστιανός· διότι ἢ θ' ἀγαπᾷ τὸν χρυσὸ ἢ θ' ἀγαπᾷ τὸν Χριστό, ἢ φιλόχρυσος θὰ ᾿σαι ἢ φιλόχριστος· μέση κατάστασι δὲν ὑπάρχει.

Ἄς παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ νὰ βγάλη ἀπὸ τὴν καρδιά μας τὴν ἔλξι πρὸς τὰ ἐπίγεια, ν' ἀρνηθοῦμε τὸ σατανικὸ πάθος, νὰ γίνουμε ἐλεήμονες· **νὰ ποθήσουμε τὰ κρείττονα**, γιὰ ν' ἀξιωθοῦμε τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2393	Κυρ. Πατ. Δ' Οἰκ. Συνόδου (Μαθ. 5,14-19) 18 Ἰουλίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Φῶς στὸ σκοτάδι ὁ πιστὸς

«Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου» (Μαθ. 5,14)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ εὐαγγέλιο (Μαθ. 5,14-19); **Τὸ Εὐαγγέλιο**, ἂν ἐκκλησιαζέσθε, θὰ τ' ἀκούτε τακτικά. Ὅσοι ὅμως δὲν ἐκκλησιάζονται τακτικά, τ' ἀκούνε μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, τὴ Λαμπρὴ. Καὶ ὑπάρχουν κάποιοι ἄλλοι ποὺ δὲν τ' ἀκούνε οὔτε τὴ Λαμπρὴ· αὐτοὶ τὸ βλέπουν ἀπλῶς σὰν βιβλίον ἐπάνω στὴν ἔδρα τοῦ δικαστηρίου – πότε; μόνο ὅταν παρουσιάζωνται ἐκεῖ ὡς μάρτυρες ἢ κατηγορούμενοι...

Τὸ Εὐαγγέλιο ὅμως εἶνε ἀπαραίτητο καθημερινῶς γιὰ τὸν πιστό. Ὅπως δὲν ζῆ κανεὶς ἂν δὲν φάη ψωμί, ἔτσι **νὰ μὴν περνᾷ μέρα χωρὶς μελέτη Εὐαγγελίου**. Προτιμότερο νὰ μείνης νηστικός παρά νὰ μείνης χωρὶς Εὐαγγέλιο, εἶνε σὰν τὸ ψωμί· ὅπως τὸ ψωμί εἶνε ἀναγκαῖο γιὰ τὴ σωματικὴ ζωὴ μας, ἔτσι εἶνε τὸ Εὐαγγέλιο γιὰ τὴν ψυχὴ μας. Τὸ εἶπε ὁ Χριστός: «*Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπὶ παντὶ ῥήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ*» (Δευτ. 8,3 = Μαθ. 4,4). Γιὰ νὰ ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν ἀληθινὴ ζωὴ, ἔχει ἀνάγκη νὰ τρέφεται ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ.

Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια μέσα στὰ φτωχὰ σπιτάκια, δίπλα ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο εἶχαν καὶ τοὺς **βίους τῶν ἁγίων, τὰ συναξάρια**, συμπλήρωμα τῆς ἱερᾶς παραδόσεως. Τί εἶνε τὰ συναξάρια; Εἶνε ἡ ἱστορία τῶν ἡρώων τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς. Τὰ συναξάρια εἶνε τὸ **ἐφαρμοσμένο Εὐαγγέλιο**. Αὐτὰ ποὺ λέει τὸ Εὐαγγέλιο ὁ κόσμος τὰ θεωρεῖ ἀνεφάρμοστα. Ἀδύνατον! σοῦ λέει· ἀδύνατον τὸ ἓνα, ἀδύνατον τὸ ἄλλο... Ἔρχονται λοιπὸν οἱ ἅγιοι καὶ μὲ τὴ ζωὴ τους ἀποδεικνύουν, ὅτι αὐτὰ ποὺ ὁ κόσμος θεωρεῖ ἀδύνατα, γίνονται.

Πάρτε **παράδειγμα** ἐκεῖνο τὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ, «*Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος*» (Μαθ. 10,37). Τί λέει ἐδῶ· ὅτι τὰ παιδιά πρέπει ν' ἀγαποῦν τὸ Χριστὸ παραπάνω ἀπὸ τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα

τους, καὶ οἱ γονεῖς ν' ἀγαποῦν τὸ Χριστὸ παραπάνω ἀπὸ τὸ γυιὸ ἢ τὴν κόρη τους. Ποιὸ παιδί τώρα ἔχει τὸ Χριστὸ παραπάνω ἀπ' τοὺς γονεῖς του, καὶ ποιὸς γονιὸς βάζει τὸ Χριστὸ παραπάνω ἀπ' τὸ παιδί, ποὺ σήμερα ἐγίνε εἶδωλο; Γιὰ τὸ Εὐαγγέλιο ὅμως πάνω ἀπ' ὅλα εἶνε ὁ Χριστός. Κι ἂν ἀνοίξουμε τὰ συναξάρια, τί βλέπουμε; Βρίσκουμε **πολλὲς περιπτώσεις ἁγίων ποὺ τήρησαν** τὸ λόγο αὐτὸ τοῦ Χριστοῦ; Θέλετε παράδειγμα; ἀναφέρω προχείρως ἓνα.

Στὶς 15 Ἰουλίου ἐορτάζουν μία μάνα, **ἡ ἁγία Ἰουλίττα**, καὶ τὸ παιδί της, **ὁ ἅγιος Κήρυκος**. Ἡ ἁγία Ἰουλίττα κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιὰ τὸ μονάκριβο ἀγοράκι της, τὸν Κήρυκο. Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ μαρτυρήσῃ, δὲν λογάρισε τὸ παιδί· θυσιάσε τὴ ζωὴ της γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ ἀπέδειξε, ὅτι ἡ ἀγάπη της στὸν Κύριο εἶνε μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ἀγάπη τῆς μάνας στὸ παιδί. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ παιδάκι, τεσσάρων - πέντε χρονῶν· μαρτύρησε γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ ἀπέδειξε, ὅτι ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸν Κύριο ἦταν πιὸ μεγάλη ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ νηπίου στὴ μάνα.

Γι' αὐτὸ εἶπαν ὅτι οἱ βίοι τῶν ἁγίων εἶνε **τὸ Εὐαγγέλιο στὴν πράξι**. Ὅπως ἓνας ἡρωϊκὸς μαχητὴς ἀποδεικνύει στὰ πεδία τῶν μαχῶν ὅτι ἡ πατρίδα ζῆ, ἔτσι καὶ κάθε ἅγιος ποὺ τηρεῖ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ ἀποδεικνύει μὲ τὴ ζωὴ του ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο δὲν εἶνε οὐτοπία.

***

Τί λέει λοιπὸν, ἀγαπητοί μου, τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο; Λέει, ὅτι ὅσοι βαπτιστήκαμε καὶ βγήκαμε ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα Χριστιανοί, εἴμαστε – τ' ἀκούσατε τί **ὠραῖο ὄραμα** μᾶς δίνει; Καὶ ὁ μικρός, λέει, καὶ ὁ γέρος μὲ τ' ἄσπρα μαλλιά, καὶ ὁ ἀγράμματος καὶ ὁ ἐπιστήμονας, καὶ ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ὁ ἀπλὸς στρατιώτης, ὅλοι **εἴμαστε, πρέπει νὰ εἴμαστε, φῶς**· «*Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου*» (Μαθ. 5,14). Τὸ εἶπε ὁ Χριστός· καὶ δὲν τὸ εἶπε μόνο γιὰ τοὺς μαθητὰς του, δὲν τὸ εἶπε μόνο γιὰ τοὺς παπᾶ-

δες και δεσποτάδες, αλλά τὸ εἶπε γιὰ κάθε Χριστιανό· ὅτι, μέσ' στὴ σκοτεινιά πού ἐπικρατεῖ, ὁ Χριστιανὸς πρέπει νὰ ἔνε φῶς, ἕνα κεράκι στὸ σκοτάδι τοῦ κόσμου τούτου.

Ὅσο ὁ ἥλιος φωτίζει τὴν πλάσι, ὑπάρχει ἀσφάλεια. Ὅταν βασιλέψη, ὅταν νυχτώσῃ κι ἀπλωθῇ σκοτάδι, τότε σταματοῦν οἱ ἐργασίες κι ἀρχίζουν οἱ... «ἀταξίες»· βγαίνουν νυχτερίδες και κουκουβάγιες, βγαίνουν θηρία, λιοντάρια και λύκοι, βγαίνουν κλέφτες και γκάγκστερς στὶς πόλεις. Τὴ νύχτα, τὰ μεσάνυχτα, γίνονται τὰ περισσότερα ἐγκλήματα, ὅπως λένε οἱ στατιστικὲς. Ἄλλ' ὅπως ὑπάρχει φυσικὸ σκοτάδι, ἔτσι ὑπάρχει και ἠθικὸ σκοτάδι. Καὶ ἐδῶ τὸ εὐαγγέλιο αὐτὸ ἐννοεῖ, τὸ **ἠθικὸ σκότος**.

Ὅταν σταύρωσαν τὸν Κύριό μας, λέει τὸ Εὐαγγέλιο ὅτι «ἀπὸ ὥρας ἕκτης σκότος ἐγένετο ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης», ἔγινε σκοτάδι ἐπὶ τρεῖς ὥρες (Ματθ. 27,45). Καὶ ἡ σημερινὴ γενεά, ἐμεῖς, σταυρώνουμε τὸ Χριστὸ χειρότερα ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους· ἐκεῖνοι τὸν σταύρωσαν μιὰ φορά, ἐμεῖς τὸν σταυρώνουμε καθημερινῶς. Σκοτάδι ἀπλώθηκε τότε στὴν πλάσι, και **σκοτάδι ἠθικὸ πλάκωσε ἐμᾶς** τώρα. Τί νὰ τὰ κάνῃς τὰ σχολεῖα και τὰ πανεπιστήμια, τίς προόδους και τίς ἀνακαλύψεις· σκοτάδι βασιλεύει πάνω στὴ γῆ. Σκοτάδι εἶνε ἡ ἀμαρτία, ἡ πλάνη, τὰ πάθη. Γιατί; Διότι λείπει «τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν» (Ἰω. 1,9).

Τὸ φῶς εἶνε ὁ Χριστός· φῶς μὲ τὴ ζωὴ και τὴν ἀγιότητά του, μὲ τὸ λόγο και τὴ σοφία του, μὲ τὴ χάρι και τὰ θαύματά του, μὲ τὸ σταυρὸ και τὴν ἀνάστασί του. Ὅπου εἶνε ὁ Χριστός, ἐκεῖ εἶνε ἡ ἀλήθεια, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀγάπη, ὁ παράδεισος· ὅπου λείπει ὁ Χριστός, ἐκεῖ εἶνε τὸ ψέμα, ἡ ἀδικία, τὸ μῖσος, ἡ κόλασι· χωρὶς τὸ Χριστὸ στὴν κόλασι θὰ πᾶμε.

Μέσ' στὸ σκοτάδι αὐτὸ ὁ ἀληθινὸς Χριστιανὸς εἶνε φῶς, «φῶς Χριστοῦ» πού «φαίνει πᾶσι» (Λευτ. προηγ.). Ὅπως ὁ Χριστὸς ἔτσι κι ὁ καθέννας ἀπὸ μᾶς ἔχουμε ἀποστολὴ νὰ εἴμαστε φῶς, ἕνα μικρὸ ἔστω φῶς. **Πῶς δηλαδὴ θὰ εἴμαστε φῶς;** Ὅρίστε πιὸ συγκεκριμένα.

✓ Χτυπάει ἡ καμπάνα στὴν ἐνορία; ἀμέσως φτερὰ στὰ πόδια, **τρέξε στὴν ἐκκλησία**. Ὅταν φθάσῃς μπὲς μὲ εὐλάβεια, στάσου μὲ ἡσυχία, ἄκου μὲ προσοχὴ τὰ λόγια τῆς ἀκολουθίας. Κάθε φράσι εἶνε χρυσάφι. Ἀπὸ τὴν ὥρα πού ἀρχίζει ἡ λειτουργία μὲ τὸ «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς...*» μέχρι τὸ «*Δι' εὐχῶν...*», ἡ Ἐκκλησία μοιράζει χρυσὸς «λίρες», μὴ χάσῃς λέξι· κάθε λόγος πού πέφτει ἀπ' τὸ στόμα τοῦ ψάλτη και τοῦ παπᾶ εἶνε ἀνεκτίμητος. Ἄν τὰ παρακολουθήσῃς και τὰ ζήσῃς ὅλα, θὰ

δῆς κ' ἐσὺ φῶς. Γι' αὐτὸ στὸ τέλος τῆς λειτουργίας λέγεται ὁ ὕμνος «*Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν...*», βρήκαμε και εἶδαμε τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸν ἐν Τριάδι Θεὸ (θ. Λευτ.).

✓ Ὅλοι πρέπει νὰ εἴμαστε φῶς, ἰδιαιτέρως ὁμως ἐσὺ πού ἔχεις οἰκογένεια. Εἶσαι πατέρας; Τὸ βράδυ μάζεψε τὴ γυναῖκα και τὰ παιδιὰ σου νὰ κάνετε προσευχή. Θ' ἀσπρίσουν τὰ μαλλιά σου και θὰ πεθάνῃς, μὰ τὸ παιδί σου δὲν θὰ ξεχάσῃ αὐτὴ τὴ βραδινὴ προσευχή.

✓ Σὰν πατέρας ἄνοιξε τὸ Εὐαγγέλιο και διάβασέ τους μιὰ περικοπή. Διαβάστε και τὸ συναξάρι μὲ τὸν βίο τοῦ ἀγίου, ἂν μάλιστα γιορτάζῃ κάποιος ἀπὸ σᾶς· τοῦ ἀγίου Γεωργίου, τοῦ ἀγίου Νικολάου, τοῦ ἀγίου Θεοδώρου κ.λπ..

✓ Πρὶν καθίσετε στὸ τραπέζι βάλτε τὸ μικρὸ παιδί σου νὰ πῆ τὸ «*Πάτερ ἡμῶν...*» και στὸ τέλος πέστε ὅλοι μαζί τὸ εὐχαριστῶ στὸ Θεὸ.

Νὰ πῶς φωτίζεται ἕνα σπίτι και γίνεται φῶς μέσα στὴν ἐνορία. Φῶς ὁ πατέρας, φῶς ἡ γυναῖκα, φῶς ὁ δάσκαλος, φῶς ὁ παπᾶς, φῶς ἐκεῖνος πού κατέχει κάποιον ἀξίωμα. Κι ὅταν τὰ ἄτομα εἶνε φῶς, θὰ γίνῃ φῶς και ἡ ἐνορία και θὰ λάμψῃ τριγύρω. Περιεργα πράγματα λέω; Ὅχι. **Ξέρω δυὸ χωριά** – δὲν λέω τὰ ὀνόματά τους. Στὸ ἕνα οἱ ἄνθρωποι ζοῦν μὲ τὸ Εὐαγγέλιο. Τὴν Κυριακὴ εἶνε ὅλοι στὴν ἐκκλησία, γιὰ νὰ λειτουργηθοῦν και νὰ πάρουν ἀντίδωρο. Δὲν ἔχουν χαρτοπαίγνια, ἀκολασίες, πορνεῖες, μοιχεῖες, διαζύγια. Ἀπ' τὸ μικρὸ αὐτὸ χωριὸ βγήκαν ἕνας στρατηγὸς (ὑπηρετεῖ στὴν Καστοριά), δύο καθηγηταί, και ἄλλοι σπουδαῖοι ἄνθρωποι. Πῶς ἔγιναν αὐτά; Ἔγιναν, γιὰ τὸ **οἱ πατεράδες ἔδωσαν καλὸ παράδειγμα**. Στὸ ἄλλο χωριὸ οἱ ἄντρες εἶνε μέθυσοι, μπεκρηδες, χαρτοπαῖκτες· ἐκεῖ ἔχουν γίνῃ ἐγκλήματα, κάποιος εἶνε στὶς φυλακὲς... Βλέπετε τὴ διαφορά; Γι' αὐτὸ ἐσεῖς προσέξτε νὰ εἴστε φῶς, ἡ ἐνορία σας νὰ εἶνε φῶς.

***

Μείνετε, ἀγαπητοί μου, **μακριὰ ἀπὸ τὰ πάθη** πού σκοτίζουν και ὑποδουλώνουν. Ἄν εἶχα ἐξουσία, θὰ ἔκλεινα τὰ κέντρα κραιπάλης και διαφθορᾶς. Ἡ ἐξουσία μου εἶνε πνευματικὴ, γι' αὐτὸ ἐπαναλαμβάνω τὸ λόγο πού εἶπε σήμερα στὸ εὐαγγέλιο ὁ Χριστός· «*Ἦμεῖς εἴστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου*» (Ματθ. 5,14). Ἀκοῦστε αὐτὰ τὰ λόγια κι ἂς προσπαθήσουμε νὰ γίνουμε ὁ καθέννας ἕνα φῶς, **ἕνα κεράκι μέσα στὸ σκοτάδι**. Φῶς μὲ τὰ λόγια μας, μὲ τὸ παράδειγμά μας, μὲ τὰ καλὰ μας ἔργα· και τότε ὁ «*πατὴρ τῶν φώτων*» (Ἰακ. 1,17), ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, θὰ εὐλογῇ ὅλους μας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 684

Κυριακὴ Ε' Ματθαίου (Ματθ. 8,28 - 9,1)
25 Ἰουλίου 2021

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Κατὰ κρημνοῦ

«Καὶ ἰδοὺ ὤρμησε πᾶσα ἡ ἀγέλη τῶν χοίρων κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀπέθανον ἐν τοῖς ὕδασι» (Ματθ. 8,32)

ΤΟ σημερινὸ Εὐαγγέλιο, ἀγαπητοί μου, μιλάει γιὰ δύο δαιμονισμένους ποὺ θεράπευσε ὁ Χριστός.

Δύο οἱ δαιμονισμένοι στὸ Εὐαγγέλιο. Ἄλλὰ στὴ σημερινὴ κοινωνία οἱ δαιμονισμένοι εἶνε τόσοι, ποὺ δὲν μπορούμε νὰ τοὺς μετρήσουμε. Κάθε ἀμετανόητος ἀμαρτωλὸς εἶνε κ' ἓνας δαιμονισμένος. Καὶ ὅποιος βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴ τοῦ πονηροῦ πνεύματος, εἶνε ἐπικίνδυνος στοὺς συνανθρώπους του, ὅπως ἦταν καὶ οἱ δαιμονιζόμενοι τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς.

Θέλετε ἀπόδειξι; Λέει τὸ Εὐαγγέλιο, ὅτι ἐκεῖ ποὺ ἦταν οἱ δαιμονισμένοι δὲν τολμοῦσε νὰ περάσῃ ἄνθρωπος. Δὲ μοῦ λέτε, καὶ σήμερα στὴν Ἀθήνα, ἀλλὰ καὶ σ' ἄλλες πόλεις, δὲν ὑπάρχουν μέρη καὶ δρόμοι, ποὺ ὅταν νυχτώσῃ δὲν τολμᾷ νὰ περάσῃ κορίτσι ἢ καὶ μεγάλη γυναίκα ἀκόμη;

Λέει ἀκόμη τὸ Εὐαγγέλιο, ὅτι οἱ δύο δαιμονισμένοι ἦταν ἀναιδέστατοι. Σχίζανε τὰ ρούχα τους καὶ παρουσιάζονταν γυμνοί, χωρὶς ντροπὴ στὸν κόσμο. Δὲ μοῦ λέτε, καὶ σήμερα αὐτὸ δὲν γίνεται; Δὲν παρουσιάζονται οἱ γυναῖκες ξεγυμνωμένες, χωρὶς καμμιά ντροπὴ; Ἐπομένως, κὶ αὐτὲς εἶνε κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴ τῶν ἰδίων πονηρῶν πνευμάτων. Καὶ σκανδαλίζουν καὶ ρίχνουν φωτιὰ στὴν κοινωνία.

Γιὰ δύο δαιμονισμένους μᾶς μιλάει σήμερα τὸ Εὐαγγέλιο. Ἄλλ' ἐγὼ θ' ἀποσπάσω τὴν προσοχή σας ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα σημεῖα τῆς περικοπῆς καὶ θὰ τὴν στρέψω σὲ ἓνα μόνο σημεῖο. Ποιὸ εἶν' αὐτό; Εἶνε ὁ «κρημνός» (Ματθ. 8,32). Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ προσέξετε.

***

Μιλάει τὸ Εὐαγγέλιο γιὰ ἓνα γκρεμό. Προσέξτε νὰ μὴ τὸν πλησιάσετε. Ὁ θεῖον Εὐαγγέλιο, πόσο μᾶς προστατεύει!

Κοντὰ στοὺς δαιμονισμένους, μᾶς λέει, ἐβο-

σκε ἓνα κοπάδι ἀπὸ ἀκάθαρτα ζῶα, ἀπὸ χοίρους. Πόσα ἦταν; Ἀγέλη, δηλαδὴ κοπάδι, δύο - τρεῖς χιλιάδες. Ξαφνικὰ τὰ ζῶα τινάχθηκαν κ' ἔκαναν σὰν τρελλά. Ἔχετε δεῖ, πῶς κάνει τὸ ἄλογο ὅταν τὸ τσιμπάει ἀλογόμυγα; Σπάει τὸ χαλινάρι καὶ πέφτει στὸ γκρεμό. Ἔτσι ἔκαναν καὶ τὰ δυστυχημένα ἐκεῖνα ζῶα. Μόλις ἐνωχλήθηκαν ἀπὸ τὰ πονηρὰ πνεύματα, ἄφησαν τὴ βοσκή, τινάχθηκαν, κὶ ἄρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς τὸ γκρεμό. Καὶ ἀπὸ κεῖ ἐπέσαν στὴ θάλασσα καὶ πνίγηκαν ὅλα. Δὲν ἔμεινε οὔτε ἓνα. Γέμισε ἡ θάλασσα ἀπὸ τὰ πτώματά τους.

Ἄλλὰ ὁ γκρεμὸς αὐτὸς δὲν εἶνε τίποτε μπροστὰ σὲ κάτι ἄλλους γκρεμούς, ὅπου δὲν τσακίζονται πλεόν ἄλογα ζῶα, ἀλλὰ λογικοὶ ἄνθρωποι.

Λένε γιὰ κάποιον βασιλιὰ τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς, ὅτι πολιορκήσε μιὰ πόλι. Κὶ ὅταν τὴν κυριεύσε, ἔσφαξε τὰ γυναικόπαιδα. Τοὺς δὲ ἄνδρες καὶ νέους τί τοὺς ἔκανε; Συγκέντρωσε δέκα χιλιάδες. Τοὺς ἀφώπλισε, καὶ τοὺς ἀνέβασε πάνω σ' ἓνα γκρεμό, ποὺ ἀπὸ κάτω ἀπλωνόταν ἡ θάλασσα. Καὶ ἀπὸ κεῖ ἓναν - ἓνα τοὺς γκρέμισε ὅλους στὴ θάλασσα. Γέμισε ἡ θάλασσα πτώματα.

Αὐτὸς ἦταν φυσικὸς γκρεμὸς. Ὑπάρχουν ὁμως κάτι ἄλλοι γκρεμοὶ πιὸ ἀπαίσιοι, μαῦροι καὶ φοβεροί. Ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ γκρεμοὶ μὲ τὰ ἀπαίσια θράχια; Εἶνε οἱ κοινωνικοὶ γκρεμοὶ. Τέτοιο γκρεμὸ εὐχομαί, κανένας σας νὰ μὴ τὸν πλησιάσῃ, οὔτε ἄνδρας οὔτε γυναίκα. Ἄν πλησιάσῃ, κινδυνεύει νὰ πέσῃ καὶ νὰ θρεθῇ στὸ χάος.

● Ποιὸς εἶνε ὁ πρῶτος κοινωνικὸς γκρεμὸς; Ποιὸ εἶνε τ' ὄνομά του; Εἶνε ὁ γκρεμὸς τοῦ Ἰούδα. φέρει τὸ ὄνομα τῆς φιλαργυρίας. Πάνω σ' αὐτὸν κάθετα δίπλοπὸδι ὁ σατανᾶς μὲ τὰ τριάκοντα ἀργύρια. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ τὰ λεφτὰ θ' ἀρχίσουν νὰ γαργαλοῦν τὸν ἄνθρωπο, δὲν βρίσκει ἡσυχία οὔτε μέρα οὔτε νύχτα, μέχρι νὰ τ' ἀποκτήσῃ.

Κι αφού τ' αποκτήση, θέλει νά τ' αύξηση. Τά πέντε θέλει νά τὰ κάνη δέκα, τὰ δέκα είκοσι, και τελειωμό δέν έχει. Ἡ θάλασσα μπορεί νά πῆ στά ποτάμια, Φτάνει πιά δέν θέλω άλλο τὰ νερά σας. Κι ὁ χάρος μπορεί νά πῆ στους νεκροθάφτες, Φτάνει πιά δέν θέλω άλλους νεκρούς. Μά ὁ φιλάργυρος δέν θά πῆ ποτέ, Φτάνει. Εἶνε ἀχόρταγος.

Σέ ξεγελάει ὁ διάβολος, σέ τραβάει στό γκρεμό, σοῦ μετράει τὰ τριάκοντα ἀργύρια, και μετά σοῦ δίνει μιὰ σπρωξιά και σέ ρίχνει στό χάος, στήν ἀμαρτία και στήν ἀγχόνη τοῦ Ἰσκαριώτη.

● Ἐκτός ἀπό τὸ γκρεμὸ τοῦ Ἰουδα ὑπάρχει κι ἄλλος βράχος μαῦρος και ἀπαίσιος. Εἶνε ὁ βράχος τῆς φιληδονίας. Εὐχομαι, κανένας ἀπό σᾶς, και μάλιστα νέος ἢ νέα, νά μὴν ὀδηγηθῆ στά βράχια τῆς φιληδονίας, τὰ βράχια τῆς σαρκός. Σ' αὐτὸ τὸν ἀπαίσιον κοινωνικὸ βράχιο δέν κάθεται ὁ σατανᾶς μὲ τὰ τριάκοντα ἀργύρια. Ἐδῶ ὁ διάβολος κρατᾶει κιθάρες και βιολιά, και παίζει τὰ πιὸ μαγευτικὰ τραγούδια γιὰ τὸν αἰσχροῦ ἔρωτα. Μ' αὐτὰ τρελλαίνει τοὺς νέους. Τοὺς συμβουλεύει, νά μὴν ἀκοῦνε παπᾶδες και Εὐαγγέλια. Ἡ Ἐκκλησία λέει: Ἡ ζωῆ = καθῆκον· ἡ ζωῆ = θυσία. Ὁ διάβολος τὰ σβῆνει ὅλα αὐτὰ και λέει: Ἡ ζωῆ, νέοι μου, εἶνε ἀπόλαυσι· ἡ ζωῆ εἶνε γλέντι. «*Φάγωμεν και πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν*» (Α' Κορ. 15. 32). Και μὲ τίς κιθάρες και τὰ βιολιά τοὺς τραβάει στὸν ἀπαίσιον γκρεμὸ τῆς φιληδονίας. Μετὰ τοὺς δίνει μιὰ σπρωξιά, και τοὺς βλέπουμε στά δικαστήρια νά παλεύουν γιὰ τὸ διαζύγιο. Τοὺς βρίσκουμε στά ἄσυλα τῶν ἀνιάτων, παράλυτους και τυφλοὺς. Τοὺς βρίσκουμε στὶς φυλακές, ἐλεεινὰ ράκη.

● Ὑπάρχει ὁμως κ' ἕνας τρίτος γκρεμὸς, ἀκόμη χειρότερος. Στὴν κορυφή του βρίσκεται ὁ ἔωσφόρος κρατώντας στά χέρια του τὰ ἀξιώματα τῆς γῆς. Εἶνε ὁ γκρεμὸς τῆς φιλοδοξίας. «*Πολλοὶ τὸν πλοῦτον ἐμίσησαν, τὴν δόξαν οὐδεὶς*», λέει ἕνα ῥητό. Ὁ ἔωσφόρος κρατᾶει σκῆπτρα, σπαθιά, ὑποργιλία, ὅλα τὰ μεγαλεῖα. Βάζει ιδέες και λέει στὸν κόσμον: Ἐλάτε κοντά μου, γιὰ ν' ἀποκτήσετε δύναμι και νά σᾶς λογαριάζῃ ὁ κόσμος. Στὸν ἕνα τὸ πνεῦμα τοῦ σατανᾶ, τὸ πνεῦμα τῆς ὑπερηφανείας, λέει: Ἐσὺ εἶσαι δυνατός! Στὸν ἄλλον: Ἐσὺ εἶσαι ὠραῖος· τέτοιον ὠραῖον ἄνδρα και τόσο ὁμορφὴ γυναῖκα δέν ξαναγέννησε ἡ γῆ! Στὸν τρίτον λέει: Ἐσὺ εἶσαι σοφός· ὅσα ξέρεις ἔσὺ, δέν τὰ ξέρει κανένας! Στὸν τέταρτον λέει: Ἐσὺ εἶσαι ἅγιος· φτερουγίζεις γιὰ τὸν οὐρανὸ!... Στὸν καθένα λέει ἀπὸ κάτι, και τὸν ρίχνει στήν ὑπερηφάνεια. Τὸν παίρνει στά μαῦρα φτερά του και τὸν ὀδηγεῖ στό γκρεμὸ. Και ἀπὸ 'κεῖ τοῦ δίνει μιὰ σπρωξιά και τὸν τσακίζει στά βράχια. Κ' ἐκεῖ ὁ ὑπερήφανος βλέπει τὰ φτερά του μαδημένα ἀπὸ τὸν ἄγγελο - διάβολο πού εἶχε δίπλα του.

Αὐτοί, ἀγαπητοί μου, εἶνε οἱ γκρεμοί, ὅπου μᾶς ὀδηγεῖ ὁ διάβολος. Κ' ἔτσι πᾶμε κατὰ κρημνοῦ. Τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο εἶνε ἡ φωτογραφία μας.

***

Πᾶμε κατὰ κρημνοῦ. Κατὰ κρημνοῦ ὁ ἄνδρας, κατὰ κρημνοῦ ἡ γυναῖκα, κατὰ κρημνοῦ ὁ νέος, κατὰ κρημνοῦ ὁ ῥασοφόρος, κατὰ κρημνοῦ οἱ λαϊκοί, κατὰ κρημνοῦ οἱ δεξιοί, κατὰ κρημνοῦ οἱ ἀριστεροί, κατὰ κρημνοῦ οἱ πάντες.

Πῶς τὰ κατὰφερε ὁ διάβολος σήμερα, νά κάνη ἕνα τεράστιο βράχο, χειρότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο. Και πάνω σ' αὐτὸν δέν ἔβαλε πλέον ἕνα ἄτομο ἢ μιὰ οἰκογένεια, ἀλλὰ ὀλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα. Κ' εἶνε ἔτοιμος νά τῆ γκρεμίση στήν ἄβυσσο.

Ἄπὸ ὦρα σὲ ὦρα ἔρχεται τὸ κακὸ. Ἄν εἶχαμε φιλότιμο κ' εὐαισθησία, δέν θά διασκεδάσαμε. Δέν εἶμαι προφήτης οὔτε υἱὸς προφήτου· ἀμαρτωλὸς ἄνθρωπος σάν κ' ἔσᾶς εἶμαι. Ἄλλὰ πιστεύω στό Εὐαγγέλιο, πιστεύω στήν Ἀποκάλυψη. Και βλέπω, ὅτι θά χτυπήσουν σειρήνες, θά σημάνουν νεκρικὲς καμπάνες. Μέσα σὲ μιὰ ὥρα θ' ἀδειᾶσουν οἱ μεγαλουπόλεις. Κι ὅσοι προλάβουν θά πάνε μέσα στά σπήλαια. Αὐτὴ θά εἶνε ἡ μεγάλη περιπέτεια· τὰ ἄλλα πού περάσαμε ἦταν κουφέτα.

Ἐνα βῆμα ἀκόμα, και θά δῶση ὁ διάβολος σ' ὅλους τῆ σπρωξιά. Κ' ἐκεῖ κάτω, πού θά βρεθοῦν, δέν θά εἶνε ἡ φωτιά τῶν Σοδόμων και τῆς Γομόρρας. Θά εἶνε ἀτομικὲς βόμβες. Αὐτὲς θά κάνουν ἀπέραντη καταστροφή. Λέει μιὰ προφητεία: Ἐὰρ αἰώση ἡ γῆ. Θά περπατᾶς ἕκατὸ χιλιόμετρα, γιὰ νὰ βρῆς ἕναν ἄνθρωπο...

Κατὰ κρημνοῦ λοιπὸν ὅλη ἡ ἀνθρωπότης. Και ποιὸς θά μᾶς σώση; Τὸ Εὐαγγέλιο λέει: Θά σωθοῦμε, μόνο ἂν μετανοήσουμε. Ὅλοι μας, μικροὶ και μεγάλοι, νά πέσουμε στά πόδια τοῦ Ἐσταυρωμένου και μὲ δάκρυα και προσευχὴ νά ζητήσουμε τὸ ἔλεός Του. Νά πούμε κ' ἐμεῖς σάν τὸ ληστή τὸ «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθης ἐν τῆ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ, 23,42). Μόνο ἡ νινευιτικὴ μετάνοια θά μᾶς σώση τίς τελευταῖες αὐτὲς στιγμές.

Ἄδελφοί μου,

Μὴ παίρνετε τὸ δρόμο τῆς ματαιότητος, τῆς σαρκός, τοῦ χρήματος, τὸ δρόμο τοῦ διαδόλου. Ὅχι, μὴ ἀπατάσθε. Ὅσα καλὰ και ἂν σᾶς τάξη, τὸ τέλος εἶνε συμφορὰ και κόλασις.

Πάρτε τὸ δρόμο τὸ στενὸ, τὸν ἀνηφορικὸ, τὸ δρόμο τῆς πενίας και τοῦ καθήκοντος, τὸ δρόμο τοῦ Γολγοθᾶ, τὸ δρόμο πού βάδισε ὁ Χριστός, γιὰ νά ὀδηγηθῆτε μὲ ἀσφάλεια στήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ. «*ὅπου ἤχος καθάρους ἑορταζόντων και βῶντων ἀπαύστως· Κύριε, δόξα σοι*».

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

Απομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγινε σὲ 1. ναὸ Ἀθηνῶν τὸ 1961

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://iskiriaki.com>